

EVROPSKÁ SPACE OPERA

PRSTENEC PROZŘENÍ

JULIE NOVÁKOVÁ

CYKLUS BLÍŽENCI
KNIHA PRVNÍ

BROKILON

Julie Nováková

PRSTENEC PROZŘENÍ

Copyright © 2015 by Julie Nováková

Cover © 2015 by Jakub Javora

For Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-233-4 (pdf)

Julie Nováková

Prstenec prozření

cyklus „Blíženci“
kniha první

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Edice

„Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. *Pomníky zimy* *

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. *Elysium* *
3. *Hvězdoměnci* *

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70 *

Aleš Pitzmos: Světlo pulsaru *

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. *Válečníci* *
2. *Hvězdný oceán* *
3. *Ušlechtilé průměří* *

* připravujeme

<https://sites.google.com/site/julienovakova/>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Proč nás tu chtějí? Tahle práce mě znepokojuje ještě dřív, než začala...

Celeste Hewittová přimhouřenýma očima sledovala zvětšující se obraz dokovací stanice. Hlavou jí vířily stovky myšlenek. Byly příliš nepřehledné. Zavřela oči a ponořila se do podvědomí. Začala třídít. Zpočátku to nebylo jednoduché, v cizím prostředí se nikdy nedokázala plně soustředit, ale pak našla správný vzor. Rozložila jednotlivé rušivé podněty a poskládala je do skupin, aby jim vnutila řád. Cítila, jak se uklidňuje a může přemýšlet rychleji a jasněji. Když otevřela oči, právě se připojovali k dokovací stanici.

Procedura skenování lodí na bezpečnostní a hygienická rizika, která trvala běžně dvě hodiny, se tentokrát odbyla za necelou hodinu. To Hewittovou utvrdilo v přesvědčení, že přese všechno, co jim tvrdili na Elysiu, tady nepůjde o standardní pracovní úkon.

Muž po její pravici se zvedl a přehodil si přes rameno aktovku. Trochu nedůvěřivě vykročil do prostoru stanice.

„Nelíbí se mi to,“ sdělil Celeste potichu, když se vzdálili od

kontroly u východu z lodi. Očima těkal střídavě po rezervované působící ženě z obsluhy stanice, která je odváděla do salonku, a stroze zařízených chodbách.

Hewittová jen přikývla.

V liduprázdném salonku jim žena sdělila, ať si udělají pohodlí a počkají na pana Smithe, který je vyzvedne a dovede na jejich pracoviště.

„Ty jsi už někdy navštívil Iolkos, že, Youssefe?“ zeptala se Hewittová, pozorujíc město rýsující se o stovky kilometrů níže.

„Ano, na Argu jsem byl mnohokrát, v Kolchidě i Iolku. Ale naposledy před aspoň dvaceti lety, když bylo Argo ještě kolonií Elysia. Od té doby se města hodně rozrostla. Hlavně Iolkos, jak vidím.“ Youssef Naderi zamyšleně přejel prsty po chladné lesklé ploše průzoru.

Na viditelné části planety pod nimi právě svítalo. Na velkém kontinentu se rýsoval majestátní pás pohoří, hnědošedá mozaika protkaná bílými ledovci.

Jižně od něj zářily dvě velké skvrny, asi pět set kilometrů od sebe. Kolem nich slabě svítalo ještě několik menších teček, jako by mláďata nechtěla opustit své rodiče a vydat se do divočiny.

Když první bod ozářil východ slunce a utlumil jeho vlastní světlo, všimla si Hewittová, že okolí města kypí zelení. Většinu kontinentu, kvůli velké rozloze ve vnitrozemí velmi suchého, pokrývaly ekosystémy podobné polopouštím a stepím, ale město se obklopilo lesy a poli. Jeho mikrobiosféra byla téměř soběstačná, co nejméně interagovala s původními ekosystémy, a co bylo nejlepší – nepotřebovala důkladnější dohled. Hewittovou práce ekoinženýrů fascinovala; vše bylo do puntíku namodelované a propočítané, tisíce variant vývoje a plastická odpověď na každou z nich. Město bude mít jistý dostatek plodin po mnoho set let, pokud nedojde k celoplanetární katastrofě.

„Tady jste,“ ozvalo se za nimi.

Hewittová s Naderim spatřili vysokého hubeného muže s řídnoucími tmavými vlasy a s očima skrytými za hnědě tónovanými brýlemi.

„Vítám vás na Argu a doufám, že jste měli příjemnou cestu. Dovolte mi, abych se vám představil. Mé jméno je John Smith a budu vaším asistentem během vašeho pobytu zde. Nyní mne následujte, prosím.“

Ani nechce, abychom si mysleli, že nám říká své skutečné jméno a postavení, pomyslela si Hewittová. Má nám být jasné, že tu jde o něco tajného, je to varování. Nebo spíš... přátelské upozornění.

„Před odletem byly vaše nany a symbiotické bakterie testovány na reakce v prostředí Arga, že?“

„Jistě.“

„Výborně. Můžeme tedy pokračovat přímo na povrch planety.“

Smith je dovedl ke vstupu do vesmírného výtahu, jehož věž byla odsud vidět klesající jako stříbrná stuha dolů na místo nedaleko Kolchidy.

Dolů cestovali v soukromé horní sekci. Hewittové se to tu zamlouvalo čím dál méně. „Můžete nám nyní objasnit, v čem přesně spočívá náš úkol, pane Smithi?“

Smith se mile usmál a pravil: „Až přijde čas, doktorko Hewittová. Až přijde čas.“

Z Kolchidy je do Iolku přepravilo malé tryskové letadlo. Cesta proběhla za zdvořilé bezobsažné konverzace. Celeste Hewittové připadal pobyt zde stále absurdnější. Na okraji města přisedli do kolového vozidla, které je podzemím dovezlo až na parkoviště obytného komplexu. Tam Smith zastavil.

„Jsme tady, doktorko Hewittová, doktore Naderi.“

Hewittovou z jeho tónu zamrazilo.

Výtah je odvezl do sedmnáctého patra a vyvrhl je do dlouhé chodby s řadami dveří.

U pátých po pravé straně se Smith zastavil. Přiložil postupně obě dlaně k identifikátoru a posléze ještě vyfukal osmimístný kód. To nebyla standardní úroveň zabezpečení pro obyčejný malý byt; většinou postačil samotný otisk dlaně, nebo jen implantovaný čip.

„Komu patří ten byt?“

„Pojďte, prosím, za mnou.“

Sotva Hewittová vstoupila do druhého pokoje, taška s vybavením jí vypadla z ruky a zuchla na zem. Doktorka chvíli bez hnutí zírala na scénu před svými očima, pak pomalu udělala pár kroků vpřed a nevěřícně se dotkla tvrzeného skla oddělovacího místnosti od jedné z dvojice nádrží. Uvnitř každé se v namodralé tekutině vznášela bytost.

„Panebože...“ vydechla Hewittová.

„Co to proboha je?“ hlesl Naderi a obrátil se k Smithovi.

„Lidé,“ pronesl Smith, aniž hnul brvou. „I když záleží na tom, jak lidství definujete.“

Hewittová konsternovaně hleděla na tvora napojeného na desítky hadiček, plujícího uprostřed objemné nádrže. Tohle že je člověk? Pokroucené končetiny se srostlými prsty připomínajícími plovací blány by se snad za lidské daly považovat, ale zbytek těla už stěží. Hlava vyrůstala přímo ze soudkovitého, vachrlatého trupu, bez náznaku krku. Obličej neměl žádné rysy; jen rozšklebenou škvíru místo úst, dvě velké nozdry a propadlou kůži v místech, kde by u člověka byly oči. Podle vzezření trupu muselo dojít k mnoha srůstům obratlů, obě těla byla zkroucená a připomínala sesunuté pytle písku. Zcela scházel pupík; kousek pod ním se místo genitálií nacházely šterbiny kryté zvrásněnou kožovitou blankou. Hewittová si uvědomila, že prvnímu tvorovi chybějí oba loketní klouby,

proto má tak krátké ruce; u druhého scházely jen jeden a pravá ruka působila oproti levé směšně dlouhá. Jako jediná proporcemi i velikostí vypadala skutečně lidská, pominula-li by se masivní brachydaktylie.

„Jak proboha mohlo něco takového přežít?“ předběhla doktorka Hewittová kolegu, který už otevíral ústa k otázce.

Smith se nevesele usmál. „Zčásti kvůli odpovědi na tento dotaz jste sem byli posláni. Vaším hlavním úkolem je ale zjistit, jestli myslí a na jaké úrovni jsou jejich myšlenkové schopnosti. Zatím jsme s nimi nedokázali navázat sebemenší kontakt. Naši lidé ale prozkoumali systém ovládání nádrží, a tak jsme schopni měnit chemické složení živného roztoku, kontrolovat přívod i odvod látek a případně otevřít nádrž kvůli větším operacím. Dosud jsme tyto možnosti příliš nevyužili; nevíme, nakolik jsou mutanti citliví vůči změnám podmínek.“

„Řekl jste mutanti. Máte k dispozici analýzu jejich genotypů?“

„Máme jejich profil, avšak detailní analýza nebyla možná. Došlo k několikanásobné aneuploidii – v případě některých chromozomů dokonce k tetrazomii, od jiných se v jejich tělech nachází pouze jediná kopie. Kvůli množství aberací jsme zpočátku ani nebyli schopni jednotlivé chromozomy rozlišit a určit. Mimochodem, jsou to dvojčata. Nemají úplně stejný genotyp, ale liší se minimálně. Zřejmě byli jednovaječnými dvojčaty, ale malá část mutací byla indukována ještě po rozdělení zygoty. Podrobnou zprávu naleznete ve složce, k níž dostanete heslo. Řeknu vám,“ Smithův hlas na okamžik zakolísal, „že nechápu, jak s takovým genotypem mohli vůbec přežít. Žádný precedens pro podobné případy neexistuje, *neměli* by být životaschopní ani za masivní podpory. Quentin musel být génius, když je udržel při životě.“

„Quentin?“ zeptal se Naderi.

„Ano. Majitel tohoto bytu. Zemřel před dvěma týdny.“

„Smím se zeptat, za jakých okolností?“

„Smíte. Ale já vám neodpovím,“ usmál se Smith.

Hewittová odtrhla pohled od dvojice bytostí. Zamračila se. „Rozumím vašemu tajnůstkářství, ačkoli mě netěší. Je ale možné, že budeme potřebovat informace o panu Quentinovi, abychom porozuměli těmto... jak jim říkáte?“

„Těmto mutantům.“

„Nemají jména? Co říkají záznamy pana Quentina?“

„Těch jsme bohužel mnoho nezískali. Pracujeme na tom. Až budou nějaká relevantní data k dispozici, budete mezi prvními, kdo k nim budou mít přístup.“

Hewittová se znovu zadívala na tvory plovoucí v nádržích. Tvory. Bytosti. Prazvláštní dvojčata. Mutanty. Potřebují jména.

Dvojčata...

„Castor a Pollux,“ řekla.

„Prosím?“ pozdvihl obočí pan Smith.

„Musejí mít nějaké označení, abychom o nich mohli hovořit. Toto,“ ukázala na levou nádrž, „je Castor. A ten s delší pravou rukou je Pollux.“

Smith rozvážně přikývl. „Dobrá. Zanesu to do zprávy.“

Hewittová, aniž odtrhla pohled od zdeformované Castorovy tváře, prohlásila: „Začneme.“

Doktorka Hewittová měla dojem, že když hejno nanů vplulo vyživovacím systémem do první nádrže, tekutina u filtru, který musely nany pracně narušit, se ve světle žlutobílého slunce Arga lehce zatřpytila. O několik minut později přišly první údaje.

Tělesná teplota obou mutantů byla v normě, stejně jako krevní tlak a tep. Specializované nany ještě nedokončily chemickou

analýzu krve; mnohem déle pak potrvá získávání a zpracování dat ohledně fungování jejich hormonální a nervové soustavy.

„Tohle smrdí,“ prohlásil Naderi potichu.

Hewittová lehce přikývla. „Máš na mysli Měnitele?“

„Nejspíš. Nebo někoho, kdo dřív dělal pro nás, ale... mohl se znelíbit. Vydal se vlastní cestou.“

„Tuhle konverzaci bych ukončila.“ Prozatím, dodala pohnutím rtů.

Nany vyslaly nová data do neokortexu Hewittové. Užasle zamrkala. Nižší než minimální zachytitelná koncentrace kyseliny gama-aminomáselné? To není možné! Někde se musela stát chyba.

Podívala se na Naderiho. Ten, jak četl údaje z displeje, vypadal stejně konsternovaně jako ona.

„Vyšleme další várku,“ řekl.

Hewittová měla tušení, brnění v konečcích prstů, že další nany zjistí totéž jako první skupina. Tato situace byla právě tak bizarní, aby nemožné bylo pravdou.

Žádná GABA. Drasticky snížená inhibice nervových synapsí. Nebo u nich na podobném základě funguje jiný neurotransmitter – anebo mají zvýšené množství receptorů třeba pro glycin?

Bez inhibice by přece zemřeli, jejich centrální nervová soustava by se zahltila, nebyli by schopní přežít...

Ačkoli to nejspíše bez neustálé podpory skutečně nejsou.

Jako pro kyberneuroložku a psycholožku pro ni neurotransmitery nepředstavovaly takový zdroj úžasu a zvědavosti jako pro biochemika a neurologa Naderiho, na rozdíl od něj si dokázala lépe představit jiné způsoby přenosu signálu v nervové soustavě.

Ona sama měla v mozku několik anorganických a ještě více proteinových mikroprocesorů, které jí umožňovaly mentální

kontakt se stroji, rozšíření krátkodobé i dlouhodobé paměti a zvýšení její rychlosti, a paradoxně i užší kontakt s vlastním tělem. Byla schopná částečně ovlivnit svůj tep, dechovou frekvenci, hladinu některých hormonů či intenzitu metabolismu. Oproti některým geneticky upraveným lidem však byla v tomto ohledu beznadějný případ.

Krátce před setměním, po deseti hodinách zatím bezvýsledné práce, s Naderim opustili byt. V podzemní garáži na ně čekal vůz, ale Hewittová řidiči řekla, že se raději projdou. Vydali se do ulic Iolku.

„Máme stín, ale pokud přímo na našem oblečení nebo tělech nenechali nějaký dáreček neviditelný pro moje smysly, nemůžou nás slyšet – a nastavila jsem na padu akustické rušení směrových mikrofونů. Také si zakryj rty, třeba kapesníkem, ať nemohou použít ani odezírací program. Co si o tomhle případu myslíš?“

„Děsí mě to. Pokud to je práce nějakého Měnítele, tak... se liší od všeho, s čím jsem se dosud setkal. Ne že by toho bylo moc. Ale Měnítele většinou pracují čistě, vědí, co dělají. Věnují se sice i aberacím a transgenním přenosům, ale proč by vytvářeli *tohle*? Přeměnění jsou v podstatě normální lidé, i když mají spoustu odlišných vlastností. Měnítele si moc nezahrávají s genetickými poruchami, nejsou pro ně perspektivní.“

„Také si nemyslím, že šlo o práci Měnítele. Ale Quentin musel mít nějaký cíl.“

„Nechápu to. K čemu by je udržoval při životě, k čemu mu sloužili?“

„Petrně je na nás to zjistit...“

Castor a Pollux nemohou být jen bezduché schránky, běželo jí hlavou. I když jsme nezjistili známky jiné než vegetativní nervové aktivity, musí tu být něco jiného. Něco, co jsme přehlédli nebo zatím nemohli zjistit.

Rozloučili se před bytem Hewittové, který jí byl přidělen po dobu pobytu na Argu.

Jakmile za Hewittovou zaklaply dveře, vyvolala si v paměti analýzu Castorova a Polluxova genotypu, kterou jim poskytl Smith. Jistěže jeho lidé nemohli dostatečně prostudovat jeho vliv na fenotyp; některé sekvence nukleotidů v genotypch mutantů byly zcela odlišné od všech v databázi rozšířeného lidského genomu. Ona je mohla jen zadat k počítačové simulaci dopadů na fenotyp, což Smithovi lidé už pravděpodobně stejně udělali, ačkoli ve zprávě to výslovně nezmiňoval.

Zaváhala; jedno řešení by tu snad bylo.

Ucítla, jak se jí zrychlil tep.

Ne, to je až poslední možnost.

1.

„Už bychom měli být blízko,“ ohlásil Arthur Mikhailo a zadal příkaz k mírnému snížení tahu motorů. „Tilde, co říkají vaše přístroje?“

„Zatím vůbec nic. Držíme správný kurz?“

„Určitě, všechno je předem nastavené, nemohli jsme se odchýlit!“

„Jako tehdy, když měl levý horní motor o tisícinu procenta nižší tah a ocitli jsme se několik astronomických jednotek od cíle?“ prohodila Tilde Janssenová kousavě.

Třetí člen posádky, tmavovlasý muž nevelkého vzrůstu, vypadal, že jejich rozhovor nevnímá. Oči měl upřené na monitor a cosi si pro sebe nesrozumitelně mumlal.

„Nebyla to moje chyba, tunel musel s motorem něco udělat. Před cestou jsem všechno zkontroloval, loď byla v naprostém pořádku!“ hájil se Arthur. Nervózně se kousal do rtu. Co teď? *Prověřil* přece všechno – nebo ne? Postupoval podle standardního protokolu, nemohl nic vynechat... nebo že by během procedury něco přehlédl?

„Půjdu to zkontrolovat dolů,“ ohlásila Tilde, odepjala si pás

a prudce vstala. V nižší gravitaci po poklesu zrychlení tak na chvíli vylétla do vzduchu, ale využíla toho a rukou se obratně odrazila k východu z kabiny.

Arthur snížil tah o další desetiny procenta. Už by dávno měli zaznamenat hraniční zónu. „Pane Bernelli?“ ozval se nejistě. Nezabralo to; muž hleděl na údaje z bezpočtu senzorů jako v transu. „Pane Bernelli?“ zkusil to Arthur znovu. „Tibbito!“

Muž náhle vzhlédl a usmál se na něj. „Ano, Arnoldé?“

Arthur, pane, měl Mikhailo na jazyku, ale spolkl to; teď má naléhavější věci na práci než přesvědčovat toho bezelstného génia o svém skutečném jméně.

„Měli bychom se blížit k hraniční zóně tunelu. Neměli bychom vypustit sondy?“

Tibbito Bernelli vehementně zavrtěl hlavou. „Sondy nejsou nutné! Tunel tady není.“

„Není? Jak není?“

Bernelliho úsměv se rozšířil. „Není tu, jsme z něj venku.“

„To není možné! Lodní systémy hlásí, že jsme stále uvnitř, a v těchto místech by nemělo být žádné vyústění, tunel končí až o celý parsek dál uzavřenou smyčkou a lodi se musejí vracet...“

„Teď už ne.“

Arthurovi došla slova.

„Časoprostor tu nevykazuje žádné anomální zakřivení, pouze deformaci vlivem gravitace nejbližších hvězd, které jsou od čtyř celých osmi světelných let daleko...“ Bernelliho hlas lehce přeskakoval, jako by vědec sám nemohl uvěřit údajům, které čte z obrazovky. „Calabiho-Yauovy dimenze jsou zde normálně svinuté.“

Mikhailo pocítil mrazení v zádech. Nebyl vědec jako Tilde a Bernelli, nerozuměl principu tunelů v rozvinutých Calabiho-Yauových rozměrech, ale věděl, že *něco je špatně*. Opravdu hodně špatně.

„Zdá se, že jsme doletěli,“ uzavřela pragmaticky Tilde, právě se navrátila do kabiny, přestože i ji nejnovější vývoj šokoval. „Nasbíráme co nejvíc dat a otočíme to; odsud už se k jiným hvězdám nedostaneme, je to slepá ulička.“

Mikhailo zdráhavě přikývl.

Vyslali sondy i tak; žádná data vysvětlující, proč mohl zbytek tunelu jednoduše zmizet, z nich ale nezískali. Stále totéž: žádné abnormální zakřivení, žádné známky rozvinutých Calabiho-Yauových variet v okruhu čtyřiceti astronomických jednotek s výjimkou místa, kudy přiletěli.

„Minulá expedice tu byla před bezmála pěti lety, takže času na změnu bylo dost... Na druhou stranu žádnou modifikaci tunelu jsme ještě nikdy nepozorovali,“ přemýšlela Tilde nahlas. Užasle potřásla hlavou. „Za sakramentských skoro čtyři sta let! Něco mi říká, že budeme slavní – nebo budeme vypadat jako absolutní blázni, dokud to nepotvrdí několik dalších výprav.“

„Vylučuje se to?“ ozval se nesměle Arthur a trochu se zasmál.

„Arnolde, mohli bychom vyslat novou sondu o alespoň dvě astronomické jednotky na třetí hodinu a o dvě úhlové minuty severně?“ Bernelli zvedl hlavu od svého padu. Oči mu svítily. „Nebo lépe dvě a čtvrt jednotky!“

Tilde se ušklíbala. „Trochu přesnosti v té navigaci, Tibbito; teoretik jsi skvělý, ale desítky milionů kilometrů sem a tam v reálu hrají roli. Tak o kolik?“

„Dvě a čtvrt bude snad stačit.“

„Arthure, vyšli tu sondu.“ Ačkoli byl Bernelli občas nesamostatný jako předškolní dítě, Tilde nikdy nepochybovala o jeho vědeckých soudech – téměř nikdy se nemýlil. „Co tam chceš najít?“

„Uvolněné struny.“

Tilde hvízdla. „Neměly by se ale podle *všech* přijímaných

teorii navinout zpátky na šest dimenzí, když se svinou zpět do variety?“

Bernellimu se vzrušením třásl hlas, když odpovídal: „Dnes to ověříme.“

Poslal Tilde na pad svůj výpočet; trvalo jí, než se v něm zorientovala, a jen ho zběžně prolétla, ale byla si jistá, že v něm nejsou žádné matematické chyby – leda tak chybné předpoklady. Podle výsledků by se uvolněné struny, pokud se nenavinou zpět, měly nacházet blízko míst, kam Bernelli nasměroval jejich poslední volnou sondu – se svou obvyklou ležérností, co se týče přesnosti při kosmických letech.

Měly ležet tři astronomické jednotky daleko; na tu vzdálenost by strunu nedetekovali, ale na necelou jednotku již rozhodně ano. Sonda by neměla letět přímo k hypotetickým volným strunám; takové setkání by pro ni nemuselo dopadnout nejlépe... Tilde si raději ani nepředstavovala, co by mohla volná struna udělat s jejich lodí – a s nimi samotnými. Dle teorie mohlo při rozvinutí běžně subatomárních Calabiho-Yauových dimenzí v tunely docházet k uvolnění strun o vysokoenergetických vibracích; proces ovšem nikdy nebyl pozorován v praxi. A co se stane, když tunel z rozvinutých rozměrů zanikne, na tom se zatím nedokázal shodnout nikdo. Mohli by dokonce zaznamenat úplně nový typ vibrací, rozšířit dosavadní teorii...

Tilde se podívala na hodinky. *Ovšem nejdříve za patnáct hodin*, povzdechla si v duchu.

Zatímco čekali, Arthur si ve chvílích bdění střídavě četl a hrál s *Minervou* šachy. Ačkoli byl program konstruovaný reagovat pouze jako lehce nadprůměrný lidský hráč, pilot vytrvale prohrával. Tilde s Bernellim se věnovali záhadě zmizelého konce časoprostorového tunelu, každý po svém. Zatímco teoretický

fyzik prováděl další série výpočtů, inženýrka a astrofyzika se snažila především přijít na princip, jak změny tunelů – ať už zmizení, modifikaci tvaru nebo třeba nenadále objevení se – detekovat ještě předtím, než k nim dojde. Bez relevantních dat to bylo sice poněkud předčasné, ale děsila ji představa, že by se mohla zhroutit část některého hojně využívaného tunelu. Pravda, tento byl jediný, který předtím zcela nepochopitelně končil uzavřenou smyčkou, proto ho letěli blíže prozkoumat, ale přesto... Co by se stalo, kdyby v tu chvíli prolétala tunelem loď? Nebo jde o dlouhodobý proces? Všechno je třeba experimentálně ověřit...

Loď konečně ohlásila, že sonda, která již několik hodin zpomalovala, za několik minut proletí zadaným bodem.

Všichni měli oči nalepené na obrazovky. Ticho, až na jednotvárné hučení chlazení počítačů, se prodlužovalo.

„Máme je!“ zvolala náhle Tilde. „Tedy jednu. Tibbito...“

„Zajímavé,“ mumlal si Bernelli pro sebe a odečítal údaje z displeje.

Tilde vzrušeně přikývla. „Tenhle typ vibrací by mít neměla.“

Bernelli mlčel a zíral na obrazovku, jako by byl v transu, ale Tilde si povšimla, že mu oči rychle kmitají. Spolkla další konstatování a nechala ho pracovat v jeho vlastním modu. Zadívala se na data ze senzorů.

Co je *tohle*? Zamračila se. Zaměřila se na pochybný údaj. Čelist jí poklesla. Na okamžik Tilde ztuhla.

„Otoč loď!“ vykřikla, když se vzpamatovala.

Arthur sebou trhl. Lodní systémy ale její zvolání zaznamenaly a vyhodnotily jako povel. Malá výzkumná loď Stučské akademie věd zapojila jen pravé motory a začala se zvolna otáčet. Setrvačností se sice loď stále pomalu pohybovala původním směrem, ale na současné křivce by se měla možnému nebezpečí vyhnout. Snad.

A možná to žádné nebezpečí není, možná jsem jenom špatně vyhodnotila situaci a teď tu plýtváme palivem, běželo Tilde hlavou. Na jednu stranu by ji chybný úsudek nepotěšil, na stranu druhou by právě nyní takový výsledek uvítala...

Arthur se na nic neptal a nařídil ještě rychlejší změnu pozice, až je zrychlení nepříjemně zamáčklo do křesel. Teprve pak se tázavě zadíval na Tilde. Než mu mohla vysvětlit, co se zřejmě děje, *Minerva* jako by se ocitla v obrovském kosmickém mixéru. Měkká sedadla se automaticky stáhla kolem svých pasažérů a poskytla jim ochranu před nárazy.

Mohlo to trvat třicet sekund i několik minut, ale loď sebou škulba a děsivě působící otřesy ustaly. Křesla přestala obemkykat své pasažéry, a ti pomalu přicházeli k plnému vědomí.

Loď se ještě jednou slabě otřásla a rozeznělo se varování. Mikhailo nevěřícně poslouchal sdělení *Minervy*. Na jeho levé obrazovce běžela tatáž zpráva.

Dva z osmi motorů byly vážně poškozeny a v rámci bezpečnosti vypnuty; bohužel oba na téže straně. Aby se vyrovnala s tak výrazně nevyrovnaným tahem, vypnula loď zároveň další dva na opačné straně. *Minerva* se teď už nevychylovala, ale zrychlovala nepoměrně méně.

Vzápětí naskočila další krizová zpráva: Při nehodě nastala také porucha v recyklačním systému vzduchu.

Posádce ještě okamžik trvalo, než se vzpamatovala. Pak Arthur vyrazil do přístrojového prostoru a kontrolu nad lodí přenechal dočasně Tilde.

Když se po chvíli vrátil, zavrtěl hlavou.

„Recyklaci opravíme nejdřív zítra,“ hlesl.

Chvíli nikdo nepromluvil. Jen Bernelli tázavě těkal pohledem mezi oběma spolupasažéry.

„Do hajzlu,“ řekla Tilde do ticha.

„Co to bylo?“ zeptal se Arthur a podíval se na ni, jako by u ní hledal vysvětlení.

„To kdybych věděla! Jen jsem si všimla, že signál ze sondy je... špatně. Dostat se k nám mu trvalo déle, než by mělo. Nedávalo to smysl – leda by mezi námi byla nějaká prostorová anomálie. A vletět do ní s *Minervou* mi nepřipadalo jako úplně nejlepší nápad,“ odušila.

„Ale – co to mohlo způsobit?“

Otrěseně se zasmála. „Myslíš, že vím?! Struna to být nemohla, jsme od ní několik astronomických jednotek daleko. A co jiného...“ Vrhla krátký pohled na displej padu a zamračila se. „Teď už ale přijímáme data normálně – jako by to zmizelo! Ztraceně, kdyby nám ještě zbyly další sondy, hned bych tu nějakou nechala, ale takhle...“

„Nemohli to být Kummalíni?“ odvážil se Arthur nesměle.

Měl ke své nejistotě důvod. Bernelli mu alespoň nevěnoval pozornost, ale Tilde se zatvářila, jako by pilot právě navrhl, že Země je plochá. „Blbost. Ty na ně snad věříš, copak jsi jeden z těch šilenců?! Co jsme zatím našli? Pár kusů kovu a polymerů, které mohly, ale nemusely být umělého původu... Co jsme zachytili? Před dvěma sty lety pár signálů, které mohly, ale nemusely být mimozemským vysíláním. A nakonec – proč by u všech čertů, kdyby *existovali* a mohli se dostat sem, chtěli poškodit naši loď?!“

Arthur polkl. „No, jinak jsme zatím v pořádku; měli bychom to otočit domů.“

Tilde prolétla stručnou zprávou o škodách a neradostně se zašklebila. „Nerada ti kazím iluze, ale jak dlouho by nám to trvalo?“

„O osm dní déle,“ připustil neochotně.

„A jak dlouho předtím by nám došel vzduch, pokud neopravíme recyklaci?“

„Ech... dva a půl dne před příletem.“

„Bezva. Takže buď se naučíme fungovat anaerobně, nebo poletíme jinam.“

„Nejblíž je Nirvána...“

Tilde pokývala. Na tváři se jí rozhostil chmurný výraz. „Já vím. Bohužel.“

2.

Struktura Tiantangu se svými štíhlými budovami propojenými tisíci můstků z výšky připomínala jemné schránky drobných pozemských prvků mřížovců a dírkonošců. Victor Wilhelm Price by ji ze svého pohledu bývalého lékaře možná přirovnal spíše k lidskému mozku, šedým hmotám těl neuronů spojených ohromujícím množstvím axonů. A tomu se koneckonců podobala spíše i svou funkcí – lidé jako neurotransmitery i elektrické signály počítačové sítě přenášeli každým okamžikem nepřeberné množství informací.

Informace, říkal si vždycky Price, jsou to nejcennější na světě.

A dnes byl nesmírně potěšen, když se novou důležitou zprávu dozvěděl. Elysijská informační služba pracovala tiše a výkonně; se spojkami na každé osídlené planetě vždy věděla, kde se co děje.

Price si před očima vyvolal složku muže, který EIS zaměstnával již několik týdnů. V malém bytě ve starší čtvrti Iolku žil pod jménem Leopold Quentin téměř osm let.

„...pochází z Nirvány, jeho skutečné jméno je Basil Leontius. Narodil se před osmdesáti devíti lety na Prstenci prozření občance Nirvány a občanovi Amaterasu, obchodníkovi žijícímu na Prstenci. Nezískal povolení pro vstup na povrch planety, a tak vyrůstal pouze na Prstenci. Stal se jedním z mála nirvánských genových inženýrů s nedokonalým vlastním genetickým profilem. Ten si sám upravil poté, co získal postavení ředitele kliniky na Prstenci. Povolení vstoupit na povrch Nirvány mu bylo následně uděleno,“ hlásil Priceovi sotva před dvěma hodinami Ian Jasperson, zástupce EIS.

Price ustaraně svažil obočí. Fanatici z Nirvány přesvědčení o vlastní dokonalosti, uzavření před zbytkem světa a posedlí ochranou složek svého genofondu; to na Argu skutečně chybělo!

„Týká se to nějak těch dvou... lidí?“ zaváhal, jakou formulaci by měl použít.

Jasperson lehce přikývl a navázal: „Leontius se vypracoval na jednoho z předních genových inženýrů celé Nirvány. Zanalyzoval interakce mezi alelami ve skupinách desítek genů, což se nikomu předtím v takové míře nepodařilo. Bylo mu uděleno několik čestných doktorátů a vedl množství nových výzkumů, zejména s cílem ještě vylepšit predispozice nirvánských občanů. Ve věku padesáti let začal cestovat mimo Nirvánu a po několika letech většinu povinností spojených s výzkumem delegoval na své zástupce. V té době se o něj naše agentura začala více zajímat; podezřivali jsme ho ze styků s Měniteli.“

„Co jste zjistili?“

„Naše šetření to podezření nepotvrdila; buďto si počínal příliš šikovně, nebo jsme se mýlili.“

„Co si myslíte vy, Jaspersone?“ otázal se ho Price. Měl zkušenosti, že Jaspersonův názor se zpravidla projevil jako rozumný a blízký pravdě.